

RECESSION

Michael Caine och Jude Law i *Skuggspel*

Skuggspel

Originaltitel Sleuth

Svensk titel Skuggspel

Regi Kenneth Branagh

Producent Jude Law, Simon Halfon, Tom Sternberg
Marion Pilowsky, Kenneth Branagh

Manus Harold Pinter

Foto Haris Zambarloukos

Roller Michael Caine, Jude Law, Harold Pinter,
Carmel O'Sullivan m fl

USA/Storbritannien 2007

Längd i tid 1 tim 26 min

Censur tillåten från 11 år

Distributör Sony Pictures Home Entertainment
Sweden AB

Kenneth Branaghs *Skuggspel* är en re-make av Joseph L. Mankiewicz formidabla thriller *Sleuth - spårhunden* från 1972, fast Branagh har satt Harold Pinter att bearbeta dramatikern Anthony Schaffers ursprungsmanus.

Den gången spelades den åldrige deckarförfattaren Andrew Wyke av Laurence Olivier, medan uppkomlingen Miro Tindle, ägare till några frisersalonger, gjordes av Michael Caine. Branagh har trettiofem år senare gjort en rockad: Caine gör Andrew Wyke, medan vi ser Jude Law i rollen som Tindle.

Utgångspunkten för handlingen är att Tindle har ett förhållande med Wykes hustru, och nu inbjuder Wyke honom till sitt hus för att

komma överens om en deal. Han går med på skilsmässa, och Tindle kan därtill få göra ett inbrott i hans hus och stjäla dyrbara diamanter för att försäkra hustrun om hyfsad levnadsstandard även framöver. Tindles ekonomi är av det mer halvruvtna slaget. Wyke å sin sida kan gå skadeslös via försäkringspengarna.

Det luktar lömskt försåt lång väg, men det är klart: hade Tindle genomskådat Wykes onda avsikter hade det inte blivit något drama.

För drama blir det, och det blixtrar verkligen i samspelet mellan Caine och Law när filmen virvlar sig genom det förtätade psykologiska rollspelets olika dueller. Det är något av ett gatuslagsmål i ord, där kombatanterna rullar omkring bland det engelska språkets mer förfinade ironier och tasksparkar.

Att här lägga ut hela intrigkedjan känns onödigt, det vore att berövar åskådaren olika överraskningseffekter. Däremot kan man konstatera att, i jämförelse med originalet, känns klassaspekten i det ursprungliga dramat nedtonad, vilket är något förvånande eftersom Pinter hållit i pennan. I Anthony Schaffers pjäs var Wykes huvudsakliga invändning mot Tindle inte förhållandet med hans hustru utan att han var underklass och uppkomling, och sådana hade inget i överklassen att göra. Här tycks mig klassdramat urvattnat, det handlar mer om en hjärnornas kamp, ett drama som kunde ha varit skrivet av Strindberg i slutet av 1880-talet om han ägnat sig åt deckargenren, med pistolen som lösningen på allt.

Scenografin är suggestivt modernistisk, med möbler på tomma golv, övervakningskameror och paneler som far upp och ned. Jag är rätt förtjust i den sortens verfremdningseffekter, å andra sidan förstärker det intrycket av att det faktiskt rör sig om filmad teater. Men vilken teater.

Gunder Andersson

FILMRUTAN